

Nat tou Heľpou jasne hviezdi svieťa

Nad tou Heľ - pou jas - ne hviez - di svie - ťa,
 a v tej Heľ - pe su pek - ňie dĕu - ča - tá,
 pre - to - že som dva - cat' - roč - ní chla - pec, - a -, ňe - smiem
 cho - dit' k šti - riom dĕu - kam na fraj, a čo ja znam.

Nat tou Heľpou jasne hviezdi svieťa,
 a f tej Heľpe su pekňie dĕučatá,
 pretože som dvacatročnĕ chlapec, -a-,
 ňesmiem chodĕť k štiriom dĕuĕkam na fraj,
 a čo ja znam.

K jednej prĕdem, poviem jej, Haňiĕko,
 k druhej prĕdem, boskam ju na ľiĕko,
 a pri tretej si kušĕťk postojim, -a-,
 štvrtej poviem, že ňigĕde ňeĕhodĕm,
 a čo ja znam.

Na tej Heľpe pekna hudba hraje,
 ozivaju sa zeleňie háje,
 milĕ spĕva, muzika krásne hrá, -a-,
 milá plaĕe, že ňemá frajera,
 a čo ja znam.

Milá moja, ňedaj sa mi trápiť,
 vinĕi vonĕaj, daj sa mi oblapĕť!
 Milá višla, dala sa oblapĕť, -ó-,
 jaki to žal' frajera zochabiť,
 a čo ja znam.

Ej, hop, hop, hop, hop, hop, hop

Ej, hop, hop, hop, hop, hop, hop, už som že - nač, už som
 chlop, zo - brau som si dĕučat - ko, čo ma dr - ži na - kratko.

Ej, hop, hop, hop,
 hop, hop, hop,
 už som ženaĕ,
 už som chlop,
 zobrau som si dĕučatko,
 čo ma drži nakratko.

A keď prĕde sobota,
 ta najviaĕa robota,
 kamaratĕ spĕvaju,
 do krĕmi ma volaju.

Sadĕla smerĕĕki v horiĕke zelĕnej

Sa - dĕ - la sme - rieĕ - ki v ho - riĕ - ke ze - ľe - nej,
 pri - ľe - ťeu gu ňej ťtak od vo - di stu - dĕ - nej.

Sadĕla smerĕĕki v horiĕke zelĕnej,
 priľeťeu gu ňej ťtak od vodi studĕnej.

Ĉo si tam robila, v horiĕke zelĕnej?
 Vila som piereĕko z ružiĕki ĕervenej.

A keď ho uvĕla, dala furmanovi,
 narobila ťaľu svojmu frajerovi.

Sobota, ňeĕĕfa, bodaj priľeťela,
 ĕo bi si ĕim skorej frajera viĕela.